

Zarah (10 jaar) krabbelt moedig op na een jaar waarin ze kanker kreeg, kanker overwon en haar vader plotseling verloor. Nu ze blind is geworden als gevolg van de tumor, vindt ze warmte en blijdschap bij Classic, haar geliefde paard op de Bio Manege.

“Classic en ik voelen elkaar goed aan.”

Zarah's haar begint weer een beetje te groeien. “Nu ben ik weer aan het opbouwen”, zegt Zarah vastberaden met een innemende glimlach. Bijna zonder onderbreking vertelt ze haar verhaal. “Halverwege januari 2022 zag ik opeens heel slecht op school. Mijn juf belde mijn ouders en we gingen direct naar de huisarts die ons doorstuurde naar de oogarts. Hij concludeerde dat er iets op mijn oogzenuw drukte. Via de spoedeisende hulp van het Rijnstate Ziekenhuis in Arnhem werd ik die avond gelijk met een

ALS WE BUITEN RIJDEN, ZIJN CLASSIC EN IK ÉÉN

ambulance naar het Prinses Máxima Centrum gebracht. Daar werd bevestigd dat het om een tumor ging. De dag erna kreeg ik al een chemo-behandeling om de zenuw te sparen. Dat was goed want nu zie ik in ieder geval nog 1%.” Zarah dacht dat ze doodging. “Direct dacht ik aan het boek *Achtste-groepers huilen niet*. Kanker associeerde ik met de dood. De behandeling duurde negen maanden. Heel ziek was ik en dat was zwaar. Ik was niet misselijk van de chemo zoals anderen dat hebben, maar ik had wel last van zware ‘dips’ zoals ze dat noemen. Door die chemo wordt alles afgebroken, je haar, je bloedcellen. Na ieder verhaal kreeg ik een kraal. Na iedere behandeling dus. Chemo, bestraling of bloedprikken bijvoorbeeld. Mijn

kralenketting is wel drie meter lang. De tumor is nu weg. In november kreeg ik de bloemenkraal, dat betekent dat je klaar bent. Nu bouw ik weer op.”

Sinds kort gaat Zarah naar een school voor kinderen met een visuele beperking. “Stom woord vind ik dat, ‘beperking’. Net alsof je gehandicapt bent. En dat ben ik niet,” zegt Zarah verontwaardigd, “ik ben gewoon blind.” Zarah heeft het er fijn. “Alles is nieuw. Ik leer nu braille en met een taststok en een herkenningsstok lopen. De klas is klein met zeven andere leerlingen en twee docenten. Dat moet ook wel want ik kan niet veel prikkels aan.” Onlangs, tijdens een weekendje weg met haar moeder, maakte ze kennis met een paard en

dat beviel goed. Ze voelde een verbinding. Bij de Bio Manege rijdt ze nu één keer in de week op Classic, haar lievelingspaard. “Classic en ik voelen elkaar goed aan. Hij ontspant als ik hem knuffel en hij geeft mij warmte en blijdschap. Ik vertrouw helemaal op hem. ‘Het paard zijn je ogen’ zeggen ze hier. Het is alsof we één zijn als we rijden en het voelt alsof hij van mij is. Iedere keer als ik wegga, fluister ik in zijn oortjes wanneer ik weer kom.”

De vader van Zarah maakt dit geluk niet meer mee. Zarah: “Hij stierf plotseling aan een hartstilstand na de derde chemokuur. Ik heb nog wel een briefje in de kist kunnen leggen waarop ik geschreven had dat de chemo aansloeg. Hij weet nu zeker dat ik beter zou worden.”